

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

*κλεισμένη
πύλη
παραδείσου*

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 15.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κλεισμένη πύλη παραδείσου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ:
Μερσίνη Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Μαρία Τζιρίτα, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ayal Ardon/Arcangel Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2014, 15.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0496-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

κλεισμένη
πύλη
παραδείσου

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΙΡΙΤΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Το παιδί της αγάπης, 2008

Μάτια μου, 2009

Αν δεν υπήρχε αύριο, 2010

Όταν αγαπάς, είναι για πάντα, 2011

Η γυναίκα που ήξερε μόνο να αγαπάει, 2012

Ζωή από την αρχή, 2013

*Αφιερωμένο στην καλύτερή μου φίλη, τη Βίβιαν,
που γι' άλλη μια φορά η ζωή της αποτέλεσε
την πηγή της έμπνευσής μου...*

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

Ήδη από το εξώφυλλο του βιβλίου γνωρίζετε πως όσα πρόκειται να διαβάσετε αποτελούν αληθινή ιστορία. Στις σελίδες που ακολουθούν κρύβονται προσωπικά μου βιώματα κι αυτό είναι το πρώτο βιβλίο μου το οποίο θα τολμούσα να χαρακτηρίσω αυτοβιογραφικό. Ωστόσο, στο πρόσωπο της Δανάης, του Αντρέα και του Βασίλη, της Άννας και του Αρίστου πιθανόν να αναγνωρίσετε κι εσείς κάποιον πολύ δικό σας άνθρωπο· τη φίλη σας, τον φίλο σας, την αδελφή ή τον αδελφό σας, κάποια γνωστή σας ή κάποιον γνωστό σας... ίσως και τον ίδιο σας τον εαυτό. Εύχομαι όταν θα γυρίσετε και την τελευταία σελίδα αυτού του βιβλίου να έχετε βρει τις δικές σας απαντήσεις, όπως βρήκα κι εγώ τις δικές μου, και να έχετε βεβαιωθεί πως ο πραγματικός παράδεισος δεν έχει ποτέ τις πύλες του κλειστές...

Καλή ανάγνωση!

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Η Δανάη ξεκλείδωσε την πόρτα του διαμερίσματός της, την άνοιξε κι αφού την έκλεισε πίσω της αναστέναξε με ανακούφιση. Στάθηκε εκεί για λίγα δευτερόλεπτα χωρίς ν' ανάψει κανένα φως, με την πλάτη ακουμπισμένη στην κλειστή πόρτα. Τι νύχτα κι αυτή... Μόλις είχε προστεθεί άλλη μια σελίδα στο βιβλίο της προσωπικής της ζωής, ένα βιβλίο γεμάτο απογοητεύσεις, ανούσιες συνευρέσεις, διαψευσμένες ελπίδες. Ένας κόμπος στάθηκε στον λαιμό της και την ανάγκασε να ξεροβήξει. Ήταν ο μόνος ήχος που ακούστηκε εδώ και πολλές ώρες μέσα στο διαμέρισμα.

Μόλις το φως πλημμύρισε το δωμάτιο, υπακούοντας στην εντολή του διακόπτη, άφησε τη ματιά της να πλανηθεί στον χώρο. Αυτά τα εβδομήντα τετραγωνικά ήταν η φωλιά της, η ασφάλειά της. Εδώ έκανε παρέα καθημερινά με τη μοναξιά της τις νύχτες κι είχε την ψευδαίσθηση πως ήταν ευτυχισμένη. Είχε φτιάξει ένα κουκλίστικο σπιτάκι, διακοσμημένο με γούστο, αγοράζοντας τα περισσότερα έπιπλα και τις ηλεκτρικές συσκευές με δόσεις. Κάποια λίγα πράγματα της είχε στείλει κι η μητέρα της από το χωριό, όμως το μεγαλύτερο μέρος της «προίκας»

της το φύλαγε να της το δώσει μετά τον γάμο της. Σίγουρα τ' ακριβά χειροποίητα κεντήματα θα είχαν πια κιτρινίσει κι ίσως να είχαν καταστραφεί εντελώς ώσπου να έρθει η μέρα εκείνη.

Οι περισσότερες φίλες της είχαν πια παντρευτεί, άλλες είχαν και παιδιά, κι όσες ήταν ανύπαντρες είχαν έναν σύντροφο, είτε περιστασιακό είτε μόνιμο. Σίγουρα πάντως κάποιος άνθρωπος υπήρχε στη ζωή τους να δίνει χρώμα στο μουντό γκρίζο της καθημερινότητάς τους. Όχι όμως κι η Δανάη. Εκείνη πολύ δύσκολα έκανε σχέσεις, εκείνη ποτέ δεν είχε αγαπήσει κανέναν. Ίσως και να μην είχε καν ερωτευτεί, αν εξαιρέσει κανείς εκείνο το αγόρι στο λύκειο που τελικά διάλεξε ένα άλλο κορίτσι να τα φτιάξει κι η Δανάη έριχνε μαύρο δάκρυ για δύο ολόκληρους μήνες μετά. Ύστερα τελείωσε η σχολική χρονιά, ήρθε το καλοκαίρι και, έτσι απλά, τον ξέχασε.

Από τότε οι σχέσεις της μετριούνταν στα δάχτυλα του ενός χεριού. Ο Πέτρος, στο δεύτερο έτος του πανεπιστημίου, που ήταν και ο πρώτος της εραστής, ήταν ένας νεαρός όμορφος, αλλά πολύ εγωιστής και ματαιόδοξος. Ήθελε συνεχώς επιβεβαίωση, ήταν πολύ καταπιεστικός κι η Δανάη δεν τον άντεξε για παραπάνω από έναν χρόνο.

Έπειτα ήταν ο Γιάννης, φίλος του άντρα της κολλητής της φίλης, της Άννας. Τότε βέβαια η Άννα δεν ήταν παντρεμένη με τον Αρίστο ακόμη κι έβγαιναν παρέα οι τέσσερίς τους, σαν φίλοι. Όταν η Άννα τα έφτιαξε με τον Αρίστο, η Δανάη είπε να δοκιμάσει την τύχη της με τον Γιάννη. Δεν είχε όμως καλή εξέλιξη η σχέση αυτή. Έληξε άδοξα τρεις μήνες αργότερα.

Για δυο χρόνια έμεινε μόνη της η Δανάη, απορροφημέ-

νη από τις σπουδές και τα μεταπτυχιακά της. Όσο σπούδαζε στο Λονδίνο έκανε μια σχέση με έναν Άγγλο φοιτητή, τον Τζόρνταν. Δεν της άρεσε και πολύ αυτός, τον έβρισκε πολύ ψυχρό και δε γελούσε ποτέ με τα άνοστα αστεία του. Έμεινε μαζί του για εννέα ολόκληρους μήνες, γιατί στο μεταξύ είχαν αποφασίσει να συγκατοικήσουν για να μοιράζονται τα έξοδα. Με το που πήρε το πτυχίο της αποχαιρέτησε διά παντός την Αγγλία και τον Τζόρνταν μαζί.

Εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και πολύ γρήγορα έπιασε δουλειά στην Ίντερσποτ. Τότε δεν είχε καμιά διάθεση για έρωτες και μπλεξίματα. Ωστόσο όσο περνούσε ο καιρός η επαγγελματική επιτυχία έπαψε να της είναι αρκετή. Τα τελευταία χρόνια είχε βγει ραντεβού με πολλούς, έκανε σχέση με ελάχιστους και δε στέριωσε με κανέναν. Με κάθε νέα γνωριμία που έκανε απογοητευόταν και περισσότερο. Εκείνη δεν είχε την τύχη της φίλης της να γνωρίσει το έτερον ήμισυ από νωρίς και να το παντρευτεί. Ήδη τώρα, στα τριάντα τρία της χρόνια, ένιωθε πως το είχε χάσει το τρένο.

Προχώρησε νωχελικά προς τον καναπέ του μικρού καθιστικού της κι άπλωσε το μικροκαμωμένο κορμί της πάνω του. Σχεδόν χάθηκε μέσα στις μεγάλες εκρού μαξιλάρες. Το καφέ φόρεμά της ταίριαζε γάντι με το πρόχειρο ριχτάρι που ήταν ριγμένο στην πλάτη του καναπέ κι η Δανάη χαμογέλασε στη σκέψη ότι περισσότερο τελικά ταίριαζε με τα έπιπλα, παρά με τους ανθρώπους. Έσκυψε να ανάψει την τηλεόραση για να χαζέψει καμιά ταινία, ν' αποκοιμηθεί εκεί όπως τόσα και τόσα βράδια, χωρίς να σκέφτεται τίποτα. Όμως το μετάνιωσε και βούλιαξε ξα-

νά πίσω. Καλύτερα να κοιμόταν νωρίς· την επόμενη μέρα την περίμενε πολλή δουλειά στο γραφείο.

Έπεισε τον εαυτό της να σηκωθεί, να ξεντυθεί, ν' αφαιρέσει το μακιγιάζ της και να πέσει στο κρεβάτι της. Στον καθρέφτη του μπάνιου παρατήρησε μια μικρή ρυτίδα στο μέτωπό της, ανάμεσα στα μάτια. Άπλωσε ενυδατική κρέμα νυκτός στο πρόσωπό της και ευχήθηκε το άλλο πρωί η ρυτίδα να είχε εξαφανιστεί. Και μαζί μ' αυτή να είχαν εξαφανιστεί κι όλες οι μαύρες σκέψεις που έκανε για τη ζωή και το μέλλον της.

Η Δανάη ήταν μια χαριτωμένη κοπέλα μετρίου αναστήματος, με καμπύλες στα σημεία που έπρεπε. Οι φίλοι της την έλεγαν «μινιόν», αλλά δεν την ενοχλούσε αυτό. Τα κομμένα καρέ καστανά μαλλιά της πλαισίωναν ένα όμορφο πρόσωπο με μεγάλα αμυγδαλωτά σκούρα μάτια, μια μούτρυλα γαλλική που θα ζήλευαν πολλοί πλαστικοί χειρουργοί και δυο χείλια ζουμερά που δεν είχαν ανάγκη κανένα κραγιόν για να δείχνουν κατακόκκινα. Το λευκό της δέρμα συνέβαλλε ακόμα περισσότερο στην όμορφη αντίθεση.

Ναι, ήταν όμορφη. Με τον δικό της, ιδιαίτερο τύπο, ήταν μια πολύ γοητευτική γυναίκα. Οι γονείς της την είχαν μεγαλώσει με πολλή αγάπη και της είχαν δώσει όλα τα εφόδια που χρειάζεται ένα παιδί στη ζωή του: ασφάλεια, πίστη στον εαυτό της, ενθάρρυνση σε κάθε της βήμα και στήριξη για να σπουδάσει και να κυνηγήσει τ' όνειρό της. Έμειναν στην Αθήνα μέχρι την εποχή που η Δανάη έφυγε για την Αγγλία και τότε μετακόμισαν μόνιμα στο χωριό τους, έξω από τον Βόλο.

Εκεί βρισκόταν το πατρικό σπίτι του πατέρα της και το όνειρό του ήταν να ζήσει κάποτε στον τόπο αυτό με

τη γυναίκα του. Μόλις πήρε τη σύνταξή του κι αφού είχε φύγει και η κόρη του, το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Τώρα είχε εκεί τον κήπο του, καλλιεργούσε τα λαχανικά του, πήγαινε τακτικά και για ψάρεμα κι ήταν τρισευτυχισμένος. Το ίδιο κι η μαμά της φυσικά, που ποτέ της δε χώνεψε την Αθήνα, μεγαλωμένη κι η ίδια σε ένα ορεινό χωριό των Ιωαννίνων.

Τους ήταν ευγνώμων. Χάρη σε αυτή την υπέροχη οικογένεια, η Δανάη κατάφερε να πάρει το πτυχίο της στο μάρκετινγκ, να κάνει μεταπτυχιακό στο εξωτερικό και να εργάζεται σήμερα σε μια από τις μεγαλύτερες διαφημιστικές εταιρείες της Αθήνας, ως υπεύθυνη παραγωγής τηλεοπτικών σποτ.

Η καριέρα της διαγραφόταν λαμπρή. Ήταν έξυπνη, δραστήρια και τ' όνομά της συνοδευόταν πάντα από ιδιαίτερα κολακευτικά σχόλια, όπου αναφερόταν στους διαφημιστικούς κύκλους. Πολλές εταιρείες την είχαν πλησιάσει ελπίζοντας σε μια μεταγραφή της, όμως η Δανάη παρέμενε πιστή στην Ίντερσποτ, την εταιρεία όπου είχε ξεκινήσει την πορεία της στη διαφήμιση.

Ο διευθυντής της εταιρείας είχε αναγνωρίσει το ταλέντο της και της είχε δώσει πρόσφατα τη θέση της προϊσταμένης στο τμήμα της τηλεόρασης. Ήδη πληρωνόταν αδρά για τα καθήκοντά της και κάθε μέρα που περνούσε αποδείκνυε πως άξιζε τα χρήματα που έπαιρνε και με το παραπάνω.

Πάνω στο πουπουλένιο μαξιλάρι της άφησε το μυαλό της να τρέξει πίσω στη βραδιά που είχε περάσει με τον Βασίλη. Θα τον συναντούσε και πάλι το πρωί στο γραφείο και ήθελε να είναι προετοιμασμένη για το πώς θα

τον αντιμετώπισει. Θα έπρεπε να είναι φιλική μαζί του ή απόμακρη; Η άρνησή της να προχωρήσουν τη σχέση τους από συναδελφική και φιλική σε ερωτική θα είχε μήπως αρνητικό αντίκτυπο στη συνεργασία τους; Εκείνος ήταν υπεύθυνος παραγωγής ραδιοφωνικών σποτ στην ίδια εταιρεία, σε μια θέση αντίστοιχη με τη δική της. Πολλές φορές απαιτούνταν η συνεργασία τους, καθώς οι μεγάλοι και σπουδαίοι πελάτες τους ζητούσαν τόσο ραδιοφωνικά όσο και τηλεοπτικά σποτ για τα προϊόντα τους.

Έκανε λάθος που βγήκε μαζί του. Κακώς άφησε την Άννα να την παρασύρει γι' άλλη μια φορά. Αφού η ίδια το ήξερε, το ένιωθε. Δε θα πήγαινε πουθενά αυτή η ιστορία. Ο Βασίλης τη φλέρταρε εδώ κι έναν χρόνο, στην αρχή διακριτικά, κατόπιν πιο πιεστικά. Ναι, την κολάκευε, πολλές κοπέλες θα σκότωναν να είναι στη θέση της. Ο Βασίλης, εκτός από φτασμένος στη δουλειά του, ήταν και όμορφος άντρας. Γλυκομίλητος, ευγενικός, σωστός τζέντλεμαν. Στα τριάντα πέντε του χρόνια ήταν πλέον περιζήτητος εργένης. Αλλά η Δανάη δεν μπορούσε να τον δει έτσι.

Ήλπιζε πως εκτός δουλειάς, μακριά από τον χώρο της εταιρείας και τ' αδιάκριτα βλέμματα των συναδέλφων, θα μπορούσε να χαλαρώσει και να σκεφτεί την προοπτική να προχωρήσει μαζί του. Αν τον άφηνε να της φερθεί σαν γυναίκα κι όχι σαν συνάδελφο, ίσως μπορούσε κι εκείνη να νιώσει αντίστοιχα. Η Άννα τής έλεγε πως αλλιώς δε θα μπορούσε να καταλάβει αν υπάρχει ερωτική χημεία μεταξύ τους. Έπρεπε να τον αφήσει να την αγκαλιάσει, να της δώσει ένα φιλί. Κι έτσι έγινε. Μόνο που το φιλί αυτό τη Δανάη την μπέρδεψε περισσότερο και τώρα αισθανόταν εκατό φορές χειρότερα από πριν.

Άλλαξε πλευρό κι αναστέναξε και πάλι. Με όσα σκεφτόταν ήταν αδύνατον να κοιμηθεί. Τουλάχιστον είχε τη συνείδησή της ήσυχη πως φέρθηκε έντιμα κι ήταν ειλικρινής μαζί του. Στο αυτοκίνητο κάτω από το σπίτι της, μετά το φιλί, του έδωσε να καταλάβει πως θα ήταν καλύτερα να μην προχωρήσουν παραπέρα.

«Μήπως ν' ανέβω για ένα τελευταίο ποτό;...» της είπε εκείνος με ύφος όλο υπονοούμενα.

«Βασίλη, κοίτα. Νομίζω καλύτερα να φύγω τώρα και να πηγαίνεις κι εσύ. Σε συμπαθώ πάρα πολύ και πέρασα όμορφα απόψε, ειλικρινά. Μου αρέσει η παρέα σου, αλλά δε θα ήθελα να ρισκάρω τη συναδελφική και φιλική μας σχέση με κάτι άλλο μεταξύ μας. Νομίζω δε θα ήταν σωστό...» Τα είπε όλα αυτά κοιτώντας τα χέρια της που μπλέκονταν αμήχανα μεταξύ τους. Τον ντρεπόταν, ντρεπόταν και τον ίδιο της τον εαυτό.

«Υπάρχει κάποιος άλλος στη ζωή σου; Τόσα χρόνια που σε ξέρω δε σ' έχω δει με κανέναν, δεν έχω ακούσει για κανέναν. Έχεις αποφασίσει να περάσεις την υπόλοιπη ζωή σου μόνη σου; Γιατί το κάνεις αυτό στον εαυτό σου; Γιατί δε μας δίνεις μια ευκαιρία;»

Ο Βασίλης ευτυχώς δεν είχε θυμώσει μαζί της. Ήταν πραγματικά πολύ καλό παιδί και της φέρθηκε με σεβασμό. Η Δανάη το ήξερε πως εκείνος είχε δίκιο και θύμωνε με τον εαυτό της. Και στα ίδια της τ' αυτιά τα λόγια της ηχούσαν ως φθηνές δικαιολογίες. Τελικά όχι, δεν ήταν απόλυτα ειλικρινής μαζί του. Δεν μπορούσε να του παραδεχτεί πως απλώς δεν της έβγαине να τον δει διαφορετικά.

«Λυπάμαι», του είπε μόνο και καληνυχτίζοντάς τον άνοιξε την πόρτα και γλίστρησε έξω από το αυτοκίνητο.

Και τώρα έπρεπε να σκεφτεί τι θα έκανε το επόμενο πρωινό. Δεν έπρεπε να αλλάξει η συμπεριφορά της απέναντί του, γιατί τότε θα το καταλάβαιναν όλοι στο γραφείο. Κι ο κύριος Μελάς, ο πρόεδρος της εταιρείας, τους είχε προειδοποιήσει ν' αποφεύγουν τη σύναψη ερωτικών σχέσεων μεταξύ τους. Δεν τους το απαγόρευε βέβαια, γιατί αυτό ήταν έτσι κι αλλιώς αναπόφευκτο σε έναν εργασιακό χώρο όπου περνούσαν οχτώ και δέκα ώρες από τη μέρα τους τόσο νέοι άνθρωποι. Αλλά τους είχε προειδοποιήσει να είναι προσεκτικοί, γιατί είχαν δει πολλά τα μάτια του.

Της ήρθε να σηκωθεί και να τηλεφωνήσει στην Άννα μέσα στη νύχτα. Θα την ξυπνούσε σίγουρα, αλλά της άξιζε, εκείνη έφταιγε για όλα! Μια σωστή συμβουλή δεν της είχε δώσει τόσα χρόνια! Όποιον της είχε προξενέψει ήταν ακατάλληλος. Όποτε την είχε συμβουλευτεί για μια προσωπική της σχέση, είχε οδηγηθεί σε αδιέξοδο. Και να τώρα, με τον Βασίλη είχε πάθει τα ίδια. Αν δεν ήταν ο Αρίστος και ο μικρός, θα της τηλεφωνούσε σίγουρα να της τα ψάλει ένα χεράκι! Δε βαριέσαι, θα περίμενε μέχρι την επόμενη μέρα γι' αυτό.

Θυμήθηκε τα λόγια της εκείνο το ίδιο μεσημέρι που της είχε τηλεφωνήσει, προτού απαντήσει στην πρόταση που της έκανε ο Βασίλης. «Και το σκέφτεσαι; Να βγεις βέβαια, μην είσαι χαζή! Είναι ιδανική περίπτωση για σένα ο Βασίλης και σε κυνηγάει τόσο καιρό. Θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε, όμως βλέπεις, εσένα θέλει. Αρκετά δεν τον άφησες να περιμένει; Βγες, παιδί μου, μαζί του, άσ' τον να σε πάει για φαγητό, για ποτό, να χαλαρώσεις λίγο με τη μουσική, είναι αλλιώς! Στο γραφείο τι να καταλάβεις; Πώς να ξέρεις

αν έχεις χημεία μαζί του; Βγες κι είμαι σίγουρη πως θα με πάρεις αύριο πρωί πρωί και θα πετάς στα σύννεφα».

Αλλού νυχτωμένη η Άννα... Ούτε η χημεία, ούτε η φυσική, ούτε καμιά άλλη επιστήμη δε στάθηκε ικανή για να ξυπνήσει τα συναισθήματα της Δανάης. Ναι μεν της άρεσε ο Βασίλης, τον θαύμαζε, τον εκτιμούσε, αλλά την τελευταία στιγμή δειλίασε να προχωρήσει. Το φιλί του για λίγα δευτερόλεπτα άναψε μέσα της τον πόθο, αλλά ήρθε η λογική της και τα πάγωσε όλα. Η κοπέλα πίστεψε γι' άλλη μια φορά πως ήταν προβληματική, ανίκανη να ερωτευτεί, ν' αγαπήσει και να δεθεί με κάποιον άνθρωπο. Σίγουρα θα πέθαινε γεροντοκόρη, περιτριγυρισμένη από καμιά δεκαριά γάτες, μέσα στο σπίτι μόνη της. Με αυτή την απαισιόδοξη πρόβλεψη η Δανάη αποκοιμήθηκε το βράδυ εκείνο.

Μερικά χιλιόμετρα πιο μακριά, σε ένα άλλο προάστιο της Αθήνας, η Άννα σκουντούσε τον Αρίστο ν' αλλάξει πλευρό, μπας και σταματήσει το ροχαλητό και μπορέσει κι εκείνη λίγο να κοιμηθεί. Το πρωί θα σηκωνόταν νωρίς ως συνήθως, για να πάει τον μικρό στον παιδικό σταθμό και να φύγει για το σχολείο της. Ήταν δασκάλα σε ένα δημόσιο δημοτικό σχολείο, το οποίο όμως βρισκόταν αρκετά μακριά από το σπίτι της. Έτσι, καθημερινά χρειαζόταν να οδηγή για μισή ώρα ή και παραπάνω, προκειμένου να πάει στη δουλειά της το πρωί, και άλλη τόση ώρα για να επιστρέψει το μεσημέρι. Δεν παραπονιόταν όμως, γιατί λάτρευε τη διδασκαλία.

Για το πρωινό ξύπνημα και την ταλαιπωρία στην κίνηση μπορεί να μην παραπονιόταν η Άννα, για όλα τ' άλλα

όμως παραπονιόταν και πολύ μάλιστα. Για ό,τι μπορεί να μην πήγαινε καλά και ευθυνόταν ο Αρίστος, ή ακόμα και για όσα δεν ευθυνόταν, του γκρίνιαζε ακατάπαυστα. Που δε σηκωνόταν εκείνος τις νύχτες όταν είχαν τον Λεωνίδα μωρό, που δεν τη βοηθούσε αρκετά με τις δουλειές του σπιτιού, που δεν έβγαζε αρκετά χρήματα από τη δουλειά του και δεν έψαχνε να βρει κάτι καλύτερο και, τώρα τελευταία, που δεν έκαναν έρωτα αρκετά συχνά, όπως παλιά.

Η σχέση τους μετρούσε ήδη δώδεκα χρόνια. Τα τελευταία πέντε χρόνια ήταν παντρεμένοι. Ο γάμος έγινε με αφορμή την εγκυμοσύνη της Άννας. Το ζευγάρι ζούσε πολύ ευτυχισμένο μέχρι τότε, ήταν πολύ ερωτευμένοι και δε δίστασαν καθόλου να πάρουν την απόφαση να παντρευτούν, ούτε φυσικά τους πέρασε καν από το μυαλό να ρίξουν το παιδί. Το ήθελαν πολύ κι οι δυο, και πίστεψαν πως θα ολοκλήρωνε την ευτυχία τους. Αλλά δεν έγινε ακριβώς έτσι.

Η Άννα καταπιέστηκε πολύ και δεν ήταν έτοιμη γι' αυτό. Οι πολλές ξαφνικές ευθύνες τη βάρυναν και ξεσπούσε στον Αρίστο. Έμεινε σπίτι γι' αρκετό καιρό με την εγκυμοσύνη κι έπειτα με το νεογέννητο μωρό της, με αποτέλεσμα να σπάσουν τα νεύρα της. Ο γιατρός καθυσύχαζε τον Αρίστο πως ήταν φυσιολογικό, πολλές γυναίκες είχαν τέτοιες αντιδράσεις με τον ερχομό του μωρού στη ζωή τους. Για όλα έφταιγαν οι ορμόνες. Η Άννα το λάτρευε το μωρό της, ποτέ δεν του κάκιωνε, ποτέ δεν το θεώρησε υπεύθυνο για την κακή ψυχολογική της κατάσταση. Κι έτσι τα έριχνε όλα στον Αρίστο.

Εκείνος τα υπέμενε όλα στωικά τον πρώτο καιρό, αλλά τον τελευταίο χρόνο είχε αλλάξει. Δε μάλωνε μαζί της, απλώς αδιαφορούσε, έκλεινε τ' αυτιά του στην γκρίνια

της κι έμενε όλο και περισσότερες ώρες μακριά απ' το σπίτι. Στο ίδιο αυτό διάστημα της «αλλαγής» του, η Άννα παρατήρησε πως οι ερωτικές τους συνενυρέσεις όλο και αραιώναν. Ο μικρός είχε μεγαλώσει πια, κοιμόταν στο δωμάτιό του όλη τη νύχτα, είχαν άπειρες ευκαιρίες να ξαναβρεθούν ως ζευγάρι και να αναθερμάνουν τον έρωτά τους. Αλλά εκείνος έδειχνε εντελώς απρόθυμος για κάτι τέτοιο και η Άννα γκρίνιαζε ολοένα και περισσότερο.

Εκεί που είχε πια γλυκά παραδοθεί στον ύπνο, ένας δυνατός θόρυβος την έκανε να πεταχτεί και πάλι. Προσπαθώντας να κατευνάσει τους ξέφρενους χτύπους της καρδιάς της και να συνειδητοποιήσει τι ήταν αυτό που την ξύπνησε, διαπίστωσε πως ήταν άλλο ένα δυνατό ροχαλητό του Αρίστου, ο οποίος κόντεψε να πνιγεί, παρ' όλα αυτά συνέχιζε τον ύπνο του ατάραχος.

«Αμάν πια! Έλεος, βρε παιδάκι μου, θα πνιγείς!» του φώναξε, ενώ ταυτόχρονα τον σκουντούσε δυνατά.

Ο Αρίστος γύρισε και την κοίταξε ξαφνιασμένος. «Τι έγινε, ρε Άννα;» ψέλλισε μισοκοιμισμένος ακόμη.

«Τι να γίνει; Σεισμός γίνεται με το ροχαλητό σου! Μάτι δεν έχω κλείσει! Θα πήγαινα στον καναπέ αλλά όσες φορές κοιμάμαι εκεί ξυπνάω πιασμένη. Δεν πας εσύ στο σαλόνι να κοιμηθώ κι εγώ λίγο;»

«Δε θα 'σαι με τα καλά σου! Ορίστε, θα γυρίσω από δω. Γύρνα κι εσύ από κει και κοιμήσου! Καληνύχτα», της είπε και γύρισε πλευρό.

Η Άννα συνέχισε να μιλάει στη γυρισμένη πλάτη του. «Ναι, καληνύχτα! Κακή, ψυχρή κι ανάποδη θα είναι. Άυπνη θα πάω αύριο στο σχολείο πάλι. Δε μιλάς, ε; Εμ βέβαια, τι ανάγκη έχεις εσύ; Σηκώνεσαι και πιο αργά από

μένα, γιατί εγώ πρέπει να πάω και τον μικρό στον παιδικό, βλέπεις! Εγώ να τα κάνω όλα! Λες και παντρεύτηκα μόνη μου. Λες και μόνη μου το 'κανα το παιδί».

«Ρε Άννα, τι έπαθες πάλι νυχτιάτικα;» Ο Αρίστος μίλησε χωρίς καν να γυρίσει να την κοιτάξει.

«Θέλω να κοιμηθώ, αυτό έπαθα!»

«Ε, κοιμήσου τότε, κι άσε με κι εμένα να κοιμηθώ! Μπούρου μπούρου μέσα στη νύχτα, με τρέλανες».

«Γιατί, έχω άδικο; Δεν μπορείς μια μέρα να σηκωθείς να πας εσύ τον Λεωνίδα στον σταθμό; Ξεκούρασέ με λιγάκι, επιτέλους. Και πήγαινε σ' έναν γιατρό να σου δώσει κάτι για το ροχαλητό, δεν αντέχω άλλο!»

«Εγώ να δεις πόσο δεν αντέχω άλλο!» είπε απότομα ο Αρίστος και το ίδιο απότομα πετάχτηκε από το κρεβάτι, άρπαξε μια κουβέρτα κι ένα μαξιλάρι από την ντουλάπα, κι εξαφανίστηκε από το δωμάτιο χτυπώντας πίσω του την πόρτα. Η Άννα φοβήθηκε πως θα ξυπνούσε ο μικρός, αλλά αυτό ήταν αδύνατο. Ο μικρός Λεωνίδας κοιμόταν πολύ βαριά τις ώρες εκείνες της νύχτας.

Μόνη της πια στο κρεβάτι, με την ησυχία που επιθυμούσε τόση ώρα, η Άννα ξέσπασε σε κλάματα. Ήλπιζε πως ο άντρας της θα την έπαιρνε στην αγκαλιά του να την καλοπιάσει που την είχε τρομάξει με το ροχαλητό του. Θα της ζητούσε συγγνώμη, θ' άρχιζε να τη φιλάει και μπορεί το ένα να έφερνε το άλλο και να έκαναν έρωτα. Έτσι γινόταν παλιά, κάθε φορά που η Άννα τον σκουντούσε διακριτικά να γυρίσει στο πλάι. Εκείνος γύριζε, αλλά πάντα προς την πλευρά όπου ήταν η Άννα. Άπλωνε το χέρι του και την αγκάλιαζε και είτε κοιμόνταν έτσι, είτε παρασύρονταν σε ερωτικά παιχνίδια.

Τι πήγε τόσο στραβά; αναρωτιόταν τώρα η κοπέλα. Δεν είχαν περάσει και τόσα χρόνια πια για να δικαιολογείται αυτή η κατάσταση μεταξύ τους. Κανονικά έπρεπε να είναι ακόμη στα μέλια, όπως τον πρώτο καιρό. Θυμόταν τότε που τα είχαν πρωτοφτιάξει... Δεν περνούσε μέρα που να μην κάνουν έρωτα, δεν υπήρχε λεπτό που να μην κρατιούνται αγκαλιά όταν βρίσκονταν στον ίδιο χώρο. Πού πήγε τόσος έρωτας;

Εκείνη τον ήθελε ακόμη. Εντάξει, όχι όπως στην αρχή, αλλά τον ήθελε, της έλειπε. Ήταν όμως εγωίστρια και δεν το παραδεχόταν. Δεν του μιλούσε γλυκά, ήταν συνεχώς απαιτητική μαζί του. Όσο τον έβλεπε να απομακρύνεται και να μην τη διεκδικεί, τόσο του γκρίνιαζε. Όσο εκείνος υπέμενε τις παραξενιές της, τόσο περισσότερο εξαγριωνόταν η Άννα. Όσο της άφηνε το λουρί, τόσο εκείνη το τραβούσε. Και να τώρα που έφτασαν να κοιμούνται χωριστά σαν τους γέρους.

Μέσα στην απελπισία της σκέφτηκε να τηλεφωνήσει στη Δανάη, αλλά εκείνη, αν δεν ήταν ακόμη με τον Βασίλη, σίγουρα θα κοιμόταν τέτοια ώρα. Ή μπορεί και να κοιμόταν με τον Βασίλη. Μακάρι να συνέβαινε κάτι τέτοιο, μακάρι να τα είχαν βρει τα παιδιά. Τη λυπόταν τη Δανάη που ήταν μόνη της τόσα χρόνια, χωρίς σύντροφο. Ονειρευόταν τη στιγμή που κι εκείνη θα έβρισκε κάποιον και θα έκαναν παρέα τα δυο ζευγάρια.

Όταν έφερε στο μυαλό της την εικόνα της φίλης της με τον Βασίλη, ένωσε ένα τσίμπημα στο στομάχι. Ζήλεψε. Ζήλεψε οποιαδήποτε νέα σχέση, όχι τη Δανάη. Νοσταλγούσε τις μέρες εκείνες στη σχέση της με τον Αρίστο, τις μέρες τις ξένοιαστες, τις ονειρεμένες. Είχε περάσει πολύ

γρήγορα στην επόμενη φάση και ένιωθε πως δεν είχε χαρεί τίποτα. Συνεχώς ευθύνες, υποχρεώσεις και καθόλου έρωτας πια. Ίσως τελικά η Δανάη να ήταν σε καλύτερη μοίρα από την ίδια και κακώς τη λυπόταν. Τον εαυτό της έπρεπε να λυπάται. Η Δανάη είχε τα όμορφα μπροστά της, ενώ η Άννα τα είχε αφήσει πίσω της.

Μέσα στην ησυχία της νύχτας άκουσε το ροχαλητό του Αρίστου από το σαλόνι. Δεν ακουγόταν τόσο δυνατά ώστε να διώχνει τον ύπνο της, αλλά το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Τον ύπνο τώρα τον έδιωχναν οι σκέψεις της. Πόσο αναίσθητος μπορεί να είναι ο άνθρωπος; Εκείνον δεν τον απασχολούσε καθόλου η απομάκρυνσή τους; Δεν τον ένοιαζε αν η Άννα καθόταν μόνη της κι έκλαιγε μέσα στη νύχτα; Δεκάρα τσακιστή δεν έδινε πια γι' αυτήν;

Λίγες ώρες αργότερα, με πρησμένα μάτια, σηκώθηκε από το κρεβάτι και πήγε να φτιάξει το γάλα του Λεωνίδα για να τον ξυπνήσει και να τον ετοιμάσει για τον σταθμό. Ο Αρίστος κοιμόταν μακαρίως στον καναπέ και τώρα πια δε ροχάλιζε καθόλου. Είχε ξεκουραστεί βλέπεις εκείνος. Όσο ετοιμαζόταν το γάλα στο μπρίκι πήγε να τον ξυπνήσει για να πάει στο κρεβάτι τους να συνεχίσει τον ύπνο του. Δεν ήθελε να δει ο γιος τους τον πατέρα του να κοιμάται εκεί και ν' αρχίσει τις ερωτήσεις.

Ο Αρίστος σηκώθηκε απρόθυμα και σχεδόν υπνοβατώντας μεταφέρθηκε στο κρεβάτι. Η Άννα δίπλωσε την κουβέρτα, την πήγε στη θέση της μαζί με το μαξιλάρι και τακτοποίησε τον καναπέ για να φαίνονται όλα εντάξει. Να φαίνονται όλα εντάξει. Όπως ήθελε να φαίνονται όλα στη ζωή της, άσχετα με το πώς ήταν πραγματικά. Γι' αυτό και πέρα από τη Δανάη και την Ελένη, την κουμπάρα της Δα-

νάης, κανείς άλλος δεν ήξερε για τα προβλήματά της με τον Αρίστο. Για όλο τον υπόλοιπο κόσμο, φίλους και συγγενείς, ήταν το ιδανικό ζευγάρι κι είχαν την τέλεια οικογένεια.

Το τηλεφώνημα στη φίλη της το έκανε τελικά από το αυτοκίνητό της, όσο οδηγούσε για το σχολείο. Ο Λεωνίδας βρισκόταν ήδη στον παιδικό σταθμό, περιχαρής που θα έπαιζε και θα ζωγράφιζε με τους φίλους του. Ήταν ένα πολύ γλυκό παιδάκι, καλόβολο, και μετά τους πρώτους μήνες της ζωής του που ήταν λίγο ανήσυχος, τώρα πια είχε εξελιχθεί σε ένα σωστό αγγελούδι. Ήταν υπάκουος και συνεργάσιμος, μονίμως γελαστός και χαρούμενος.

Η Άννα περνούσε αρκετές ώρες μαζί του, αφού το μεσημέρι τον έπαιρνε από τον σταθμό και τον είχε μαζί της για όλη την υπόλοιπη μέρα. Του μιλούσε πολύ, του διάβαζε, έπαιζε μαζί του διάφορα παιχνίδια. Τον λάτρευε τον γιο της. Ευτυχώς που ήταν κι αυτός κι ένιωθε πως είχε και μια χαρά στη ζωή της. Ο Αρίστος γυρνούσε αργά τις περισσότερες μέρες, αφού στην τουριστική εταιρεία όπου δούλευε του έβγαζαν συνεχώς έκτακτα δρομολόγια. Ήταν οδηγός σε πούλμαν, αλλά ποτέ δεν είχε σταθερό ωράριο. Πολλές φορές έλειπε και τα Σαββατοκύριακα.

Προτού κάνουν το μωρό, ο Αρίστος την έπαιρνε μαζί του την Άννα στις εκδρομές. Περνούσαν πάρα πολύ ωραία τις μέρες εκείνες. Πέρα από το γεγονός ότι είχαν γυρίσει όλη την Ελλάδα κι είχαν δει απίθανα μέρη, ήταν όλα δωρεάν κι αυτό ήταν ακόμα πιο συναρπαστικό! Έμεναν στα καλύτερα ξενοδοχεία, έτρωγαν στα καλύτερα εστιατόρια κι ήταν όλα πληρωμένα από το τουριστικό γραφείο που διοργάνωνε το ταξίδι. Κάποια γκρουπ μάλιστα άφηναν

και φιλοδώρημα για τον οδηγό κι έτσι έβγαζαν και χρήματα αντί να ξοδέψουν.

Αυτά όμως ανήκαν στο παρελθόν. Τώρα ο Αρίστος έφευγε μόνος του κι η Άννα έμενε πίσω με τον μικρό, να τον περιμένει. Η ίδια, εγκλωβισμένη με το παιδί, δεν μπορούσε να πάει πουθενά να ξεσκάσει. Ευτυχώς που είχε και τη Δανάη, η οποία ερχόταν κι έμενε μαζί της εκείνα τα μοναχικά Σαββατοκύριακα. Συχνά η Άννα έλεγε στον Αρίστο να αλλάξει δουλειά ή ν' απαιτήσει τουλάχιστον να παίρνει περισσότερα χρήματα. Θεωρούσε πως το αφεντικό του τον εκμεταλλευόταν. Αλλά ο Αρίστος τής έλεγε να μην ανακατεύεται και το θέμα έληγε πάντα εκεί.

Η Δανάη σήκωσε το κινητό της στο πέμπτο χτύπημα. Προφανώς ήταν ήδη στο γραφείο και θα είχε ξεκινήσει δουλειά. Η Άννα όμως δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι το μεσημέρι για να μάθει τα νέα.

«Έλα, καλημέρα! Είσαι γραφείο; Σόρι, αλλά ήθελα να μου πεις για χθες. Μπορείς να μιλήσεις;»

«Έλα, ρε Άννα, καλημέρα! Μπορώ να μιλήσω, αλλά δε θες να μιλήσω καλύτερα! Γιατί αν μιλήσω, θα σε βρίσω», απάντησε η Δανάη, μεταξύ σοβαρού και αστείου.

«Οχ! Τι έγινε; Μη μου πεις! Τζίφος;»

«Άσε με, και με πήρες στον λαιμό σου και να δω τι θα κάνω τώρα. Να σου πω, έρχεται ο διευθυντής, να τα πούμε το μεσημέρι;»

«Δεν έρχεσαι όταν σχολάσεις απ' το σπίτι; Ο Αρίστος θ' αργήσει σήμερα, τι πρωτότυπο! Έχει βραδινό δρομολόγιο. Θα 'ρθεις;»

«Θα έρθω, μπορώ να κάνω κι αλλιώς; Έλα, φιλιά, και θα τα πούμε, μπάι!»

Η Άννα δεν ανταπέδωσε τον χαιρετισμό, γιατί η γραμμή είχε κλείσει ήδη. Δεν ήξερε αν έπρεπε να χαρεί ή να λυπηθεί που η φίλη της θα εξακολουθούσε να είναι μόνη, που κι αυτή η προοπτική για μια καινούργια σχέση στη ζωή της φαινόταν να έχει ναυαγήσει. Τα συναισθήματά της ήταν πολύ μπερδεμένα εκείνη τη στιγμή.

Όταν η Δανάη μπήκε στο σπίτι της Άννας, το πρώτο πράγμα που ένιωσε ήταν δυο μικροσκοπικά χεράκια ν' αγκαλιάζουν τις γάμπες της. Αμέσως άφησε την τσάντα της να πέσει στο πάτωμα και σήκωσε τον αγαπημένο της Λεωνίδα στα χέρια. Κρατώντας τον συνεχώς αγκαλιά, άρχισε να τον φιλάει στα μάγουλα, στα μαλλιά, στο λαιμουδάκι του, καθώς εκείνος κακάριζε με ευχαρίστηση. Ακόμα και το «γεια σου, Άννα» το είπε κοιτώντας τον μικρό και παίζοντας μαζί του. Όταν επιτέλους τον άφησε κάτω, έβγαλε από την τσάντα της μια μεγάλη σοκολάτα και του την έδωσε.

Ο μικρός κοίταξε τη μαμά του ικετευτικά, κρατώντας τη σοκολάτα σαν τρόπαιο. Η Άννα αναστέναξε και στραβοκοίταξε τη Δανάη.

«Ένα κομματάκι τώρα, ένα κομματάκι μετά το φαγητό και αύριο πάλι!» είπε αυστηρά στον γιο της κι εκείνος ενθουσιασμένος με τη συμφωνία άρχισε να σκίζει λαίμαργα το ασημί περιτύλιγμα. Συνήθως δεν του επέτρεπαν να τρώει γλυκά κι όταν τύχαινε κάποιος να του φέρει σοκολάτα, ήταν η καλύτερή του.

«Σου έχω πει να μην τον σηκώνεις στα χέρια και να μην

του φέρνεις γλυκά! Βασικά σου έχω πει να μην του φέρνεις τίποτα! Τον κακομαθαίνεις», είπε στη φίλη της, ενώ της έδειχνε τον καναπέ για να καθίσει.

«Καλά κάνω! Είναι το μοναδικό παιδί που έχω στη ζωή μου. Και μάλλον θα παραμείνει το μοναδικό... Πω πω, η μέση μου μ' έπιασε, πώς βάρυνε, καλέ, έτσι αυτός; Καφέ έχεις φτιάξει;» ρώτησε η Δανάη παίρνοντας τη θέση της στο σαλόνι της Άννας. Ο μικρός είχε καθίσει παραπέρα στο χαλί κι απολάμβανε τη σοκολάτα του χαζεύοντας κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση. Η Δανάη τον κοίταξε με λατρεία.

Από την πρώτη στιγμή που τον είδε και τον έπιασε στα χέρια της τον λάτρεψε. Ποτέ μέχρι πριν δεν είχε νιώσει αυτό που λέμε «μητρικό ένστικτο». Με τον ερχομό του Λεωνίδα, όμως, κάτι σκίρτησε μέσα της. Με την Άννα ήταν φίλες απ' το σχολείο, αλλά περισσότερη παρέα ξεκίνησαν να κάνουν μετά που γύρισε η Δανάη απ' την Αγγλία. Από τη γέννηση του μωρού κι έπειτα όμως έγιναν αχώριστες.

Στην αρχή η Δανάη την επισκεπτόταν συχνά για να τη βοηθάει, καθώς η Άννα ήταν νέα μαμά και δεν είχε καμιά εμπειρία από μωρά. Η μητέρα της είχε φύγει απ' τη ζωή προτού προλάβει να της μάθει μερικά πράγματα για τη μητρότητα και τη φροντίδα ενός μωρού, αλλά η Δανάη ήταν εκεί καθημερινά, αγκαλιά με ένα σωρό εξειδικευμένα βιβλία, τα οποία είχε μελετήσει από το προηγούμενο βράδυ, έτοιμη να λύσει όλες τις απορίες της φίλης της σχετικά με το νεογέννητο.

Πολλές φορές η Άννα τη μάλωνε και της έλεγε ότι θα έπρεπε να έχει κι εκείνη προσωπική ζωή, να βγαίνει έξω με παρέες –και εννοούσε άντρες– κι όχι να αφιερώνει όλο

τον ελεύθερο χρόνο της στον Λεωνίδα. Μα η Δανάη αδιαφορούσε για όλα αυτά. Την ευχαριστούσε πολύ περισσότερο να περάσει μερικές ώρες με το μωρό, παρά να βγει έξω να διασκεδάσει με οποιαδήποτε παρέα. Γι' αυτό και ο μικρός Λεωνίδας ήταν πολύ δεμένος με τη Δανάη και τη θεωρούσε μέλος της οικογένειάς του.

Ο Αρίστος τη συμπαθούσε πολύ τη φίλη της γυναίκας του και ουδέποτε παραπονέθηκε για τις «αρμένικες βίζιτες» της Δανάης στο σπίτι τους. Αν και η κοπέλα φρόντιζε να βρίσκεται εκεί και να κρατάει συντροφιά στην Άννα και το μωρό όσο εκείνος έλειπε στη δουλειά, υπήρχαν βραδιές ή και Σαββατοκύριακα που βρίσκονταν όλοι μαζί στο σπίτι. Ο Αρίστος έδειχνε να απολαμβάνει την παρέα των γυναικών και οι τρεις τους είχαν περάσει ατέλειωτες ώρες κουβεντιάζοντας, βλέποντας ταινίες ή παίζοντας επιτραπέζια. Συχνά πυκνά συμπλήρωνε την παρέα και κάποιος φίλος του Αρίστου, κάποιος ξάδελφος δικός του ή της Άννας, ή άλλοτε κάποιος συνάδελφός τους. Ο σκοπός ήταν πάντα ο ίδιος: να ζευγαρώσουν τη Δανάη. Εξίσου ίδιο όμως παρέμενε και το αποτέλεσμα: δεν της άρεσε κανείς.

Η Άννα άφησε τους καφέδες στο τραπέζι και στρώθηκε στην πολυθρόνα απέναντι από τη φίλη της. Βεβαιώθηκε πως ο μικρός είχε βάλει την υπόλοιπη σοκολάτα στο ψυγείο, όπως της είχε υποσχεθεί, και τώρα έπαιζε ήσυχος στο δωμάτιό του.

«Λοιπόν, πες τα μου όλα! Από την αρχή», είπε στη Δανάη και σταυρώνοντας τα πόδια της ακούμπησε την πλάτη της πίσω στην πολυθρόνα, λες και επρόκειτο να παρακολουθήσει ένα ενδιαφέρον σίριαλ στην τηλεόραση.

Η Δανάη την κοίταξε και χαμογέλασε. Η Άννα ήταν στο ύψος της, αλλά τα κιλά της εγκυμοσύνης είχαν εγκατασταθεί για τα καλά στο κορμί της. Κάποτε είχαν σχεδόν τον ίδιο σωματότυπο, τώρα πια ήταν εντελώς διαφορετικές. Τα μαλλιά της Άννας ήταν πολύ μακριά και ξανθά, με ανταύγειες στο χρώμα του ήλιου. Παλιότερα τα χτένιζε και τα άφηνε στην πλάτη της, είτε κυματιστά είτε ολίσια, αλλά τον τελευταίο καιρό σπάνια έβρισκε χρόνο να περιποιηθεί την πλούσια κόμη της, με αποτέλεσμα να τα έχει συνεχώς μαζεμένα σε έναν χαλαρό και συνήθως άτσαλο κότσο στη βάση του λαιμού της.

Δεν ήταν ιδιαίτερα όμορφη η Άννα, αλλά ήταν πολύ γλυκιά κοπέλα με έντονη προσωπικότητα που δεν άφηνε τους άντρες αδιάφορους. Από το σχολείο ακόμη είχε πολλές κατακτήσεις, περισσότερες κι από τη Δανάη, που θεωρητικά ήταν πολύ πιο όμορφη κοπέλα. Ήταν το μπρίο της που τραβούσε τ' αγόρια σαν μαγνήτης. Αυτό το μπρίο και το νάζι της είχαν ξετρελάνει και τον Αρίστο όταν τη γνώρισε. Εκείνος ήταν οδηγός στα πούλμαν που πήγαιναν τους φοιτητές της Παιδαγωγικής Ακαδημίας εκπαιδευτικές εκδρομές. Ο έρωτας ήταν κεραυνοβόλος.

Η Δανάη μακάριζε τη φίλη της για την τύχη της. Ο Αρίστος ήταν πολύ καλό παιδί, «λεβεντόπαιδο», όπως τον έλεγε χαριτολογώντας, και την αγαπούσε πολύ την Άννα. Ήταν σωστός οικογενειάρχης, πολύ συντροφικός και περιποιητικός, τόσο με την Άννα όσο και με τον γιο τους. Κάποτε η Δανάη είχε πει στην Άννα ότι έναν άντρα σαν αυτόν θα ήθελε κι εκείνη να βρει.

«Θα μιλήσεις, παιδάκι μου;» Η Άννα ανυπομονούσε.

«Τι να σου πω, μωρέ... Δε φαντάζεσαι; Στο φαγητό

όλα τέλεια, κουβεντούλα, αστειάκια, μια χαρά. Με τον Βασίλη γνωριζόμαστε καιρό, δεν υπήρχε αμηχανία, δεν ήταν καν σαν πρώτο ραντεβού. Είχαμε τόσα πράγματα να πούμε, για τη δουλειά κυρίως, αλλά και γενικότερα. Εκείνος ήταν τυπικός κι ευγενικός, δε μου είπε τίποτα πιο προσωπικό και δε με έφερε σε δύσκολη θέση. Όλο το δείπνο κύλησε ήρεμα σε πολύ φιλικό κλίμα και ευχάριστο μπορώ να πω. Άσε δε που το φαγητό ήταν υπέροχο, Άννα, υπέροχο! Καταπληκτικό μαγαζί, να πάμε καμιά μέρα».

«Παιδάκι μου, άσ' τα αυτά. Μετά τι έγινε; Σε πλησίασε καθόλου πιο ερωτικά;»

«Ναι... Στο αυτοκίνητο, με το που φτάσαμε σπίτι μου. Μέχρι εκείνη τη στιγμή έλεγα κάτι μπορεί να γίνει. Μόλις με αγκάλιασε και με φίλησε όμως, το μόνο που ήθελα ήταν να το βάλω στα πόδια!»

«Τόσο χάλια;» Η Άννα ξεφύσησε απογοητευμένη.

«Δεν ήταν χάλια το φιλί, ως φιλί. Απλώς εγώ δεν... Δεν ξέρω. Άρχισα να σκέφτομαι ότι είναι λάθος αυτό που πάω να κάνω κι ότι επειδή δουλεύουμε μαζί δεν πρέπει να μπλέξουμε ερωτικά και... Ένα σωρό άλλες τέτοιες σκέψεις μ' έκαναν να μην προχωρήσω. Έκανα και το τεστ της “χημείας” που λύσσαξες τόσο καιρό και κόπηκα! Τι κατάλαβες;»

«Εμένα κατηγορείς τώρα; Ήταν σωστό δηλαδή να τον απορρίψεις τον άνθρωπο προτού καν βγεις μαζί του; Ορίστε, βγήκες, δοκίμασες, δε σου άρεσε, τελείωσε. Προφανώς δε σε τράβηξε ως άντρας, διαφορετικά θα σου 'λεγα εγώ αν θα καθόσουν να σκεφτείς συναδελφικότητες και τέτοια πράγματα! Πάμε παρακάτω, κάποιος άλλος θα βρεθεί. Δε θα σκάσουμε κιόλας για τον Βασιλάκη!»

«Δεν αντιλέγω, αλλά το πρόβλημα είναι ότι ο Βασιλάκης είναι συνάδελφος! Και θα τον βλέπω κάθε μέρα στο γραφείο. Ως προς αυτό ήταν λάθος που βγήκα μαζί του, κατάλαβες; Δεν κάνουν πειράματα με συναδέλφους. Να πω ότι ήταν κάποιος που είχα ξετρελαθεί, να σου πω ναι, αξίζει τον κόπο. Αλλά τώρα γιατί; Κρίμα είναι να χαλάσουμε και τη φιλική μας σχέση, δεν είναι;»

Η Άννα έδειξε να προβληματίζεται. Κούνησε το κεφάλι της σαν να συμφωνούσε με όσα είχε μόλις ακούσει. Η Δανάη τής περιέγραψε τι ακριβώς έγινε στο αυτοκίνητο και τι του είπε εκείνη προτού τον καληνυχτίσει.

«Σήμερα τι έγινε; Πώς σου φέρθηκε;» τη ρώτησε η φίλη της.

«Τυπικά. Ένας τρίτος δεν πιστεύω πως θα καταλάβαινε τίποτα, εγώ όμως διέκρινα ένα παράπονο στο βλέμμα του κάθε φορά που με κοιτούσε. Είναι αξιοπρεπής άνθρωπος βέβαια, δεν πιστεύω ότι θα τον επηρεάσει αυτό που συνέβη μεταξύ μας στη δουλειά του. Εξάλλου όταν του μίλησα στο αυτοκίνητο προτού φύγω, έδειξε να καταλαβαίνει».

«Ίσως ελπίζει ακόμη, γι' αυτό. Κάτσε να μάθει πως τα έφτιαξες με κανέναν άλλον και θα δούμε τότε πόσο αξιοπρεπής είναι! Λεωνίδα, τι θες εδώ; Κατέβα κάτω από τη Δανάη, γρήγορα!»

Ο μικρός τρύπωσε στην αγκαλιά της αγαπημένης του «θείας» και δεν έφευγε με τίποτα από κει. Και η Δανάη φυσικά άλλο που δεν ήθελε. Έπαιξε μαζί του, κάθισε κοντά του ώσπου εκείνος να πιει το γάλα του και οι δυο φίλες δεν αντάλλαξαν άλλη κουβέντα, μέχρι που η Άννα τον έβαλε πια για ύπνο. Η Δανάη τού διάβασε ένα παραμυ-

θάκι από ένα βιβλίο που του είχε κάνει δώρο η ίδια και τον καληνύχτισε μ' ένα γλυκό φιλί.

Αφού τσίμπησαν κάτι για να συνοδεύσουν το κρασί που είχε σερβίρει η Άννα, κάθισαν να χαζέψουν λίγο τηλεόραση μιλώντας περί ανέμων και υδάτων. Από τη Δανάη όμως δεν πέρασε απαρατήρητος ο εκνευρισμός της Άννας, αλλά ούτε και οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια της. Φυσικά τη ρώτησε τι είχε κι όσο κι αν στην αρχή εκείνη δεν παραδεχόταν τίποτα, τελικά αναγκάστηκε να το ομολογήσει.

«Τσακωθήκαμε με τον Αρίστο χθες βράδυ. Ροχάλιζε σαν τρένο, δεν μπορούσα να κοιμηθώ! Τον σκούνησα, κάτι του είπα, κάτι μου είπε και τελικά κοιμήθηκε στον καναπέ. Αλλά εγώ είχα ταραχτεί τόσο, που ούτε μετά που έφυγε δεν κοιμήθηκα. Ζήτημα να με πήρε ο ύπνος για κάνα δυο ώρες προτού σηκωθώ για το σχολείο».

«Συνηθισμένα πράγματα δηλαδή! Το βράδυ που θα έρθει θα τα βρείτε και θα είστε μια χαρά», σχολίασε η Δανάη που είχε ακούσει άπειρες τέτοιες ιστορίες στο παρελθόν από την Άννα.

«Ναι, καλά! Αποκλείεται. Δανάη, δεν είναι όπως παλιά».

«Τι εννοείς;»

«Ο Αρίστος έχει αλλάξει. Έχει γίνει ψυχρός, αδιάφορος, δεν ξέρω τι έχει πάθει. Κι άλλοτε είχαμε γκρίνιες και καβγάδες, αλλά τώρα νιώθω την απομάκρυνσή μας χειρότερη από ποτέ. Έχουμε χάσει κάθε επαφή, το καταλαβαίνεις;»

«Άννα μου, νομίζω πως γίνεσαι υπερβολική». Η Δανάη έβλεπε την ταραχή της φίλης της και προσπάθησε να την καθησυχάσει.

«Καθόλου υπερβολική δεν είμαι. Θες να σου πω πόσο καιρό έχουμε να κάνουμε έρωτα;»

«Πόσο;»

Η Άννα παρέμεινε σιωπηλή.

«Σε ρώτησα πόσο!» της είπε η Δανάη.

«Το άκουσα! Προσπαθώ να θυμηθώ. Κατάλαβες τώρα; Δε θυμάμαι καν πότε ήταν η τελευταία φορά». Η Άννα σηκώθηκε και πήρε μια χαρτοπετσέτα από την κουζίνα, προκειμένου να σκουπίσει τα μάτια της που είχαν αρχίσει και πάλι να τρέχουν.

Η Δανάη σοκαρίστηκε. Δεν είχε ιδέα πως ήταν τόσο σοβαρά τα πράγματα. Κάθε φορά που συναντούσε το ζευγάρι, τους έβλεπε μια χαρά, της φαίνονταν πολύ αγαπημένοι. Πολλές φορές είχαν λογοφέρει και μπροστά της, αλλά ακόμα και σ' αυτά τα καβγαδάκια η Δανάη διέκρινε την αγάπη ανάμεσά τους. Ίσως και να πίστευε πως η Άννα απλώς έκανε νάζια, όπως το συνήθιζε από τότε που τη γνώριζε. Κι ο Αρίστος ήταν πάντα τόσο γλυκός, τόσο υπομονετικός. Πώς είναι δυνατόν να είχαν φτάσει σ' αυτό το σημείο;

Πήγε κοντά στη φίλη της και την αγκάλιασε. Η Άννα άφησε το παράπονό της να ξεσπάσει κι ανάμεσα στους λυγμούς της προσπαθούσε να πει περισσότερα στη Δανάη, ακόμα και πράγματα που της απέκρυπτε τόσο καιρό, από εγωισμό ή και ντροπή. Η Δανάη δε μίλησε καθόλου, μόνο τη χάιδευε καθησυχαστικά στην πλάτη.

«Γι' αυτό σου λέω. Αν στα πέντε χρόνια γάμου είμαστε έτσι, στα δέκα και τα δεκαπέντε τι θα γίνει;» είπε η Άννα έπειτα από λίγο κι αφού είχε σταματήσει το κλάμα.

«Βρε κορίτσι μου, μπορεί να είναι απλώς μια κρίση, μια

φάση, μην τα βλέπεις όλα μαύρα! Κουρασθήκατε με το παιδί και τώρα σας βγαίνει όλο αυτό, μη φέρνεις την καταστροφή», την παρηγόρησε η Δανάη.

«Εγώ κουράστηκα, Δανάη, εγώ! Αυτός δεν κάνει τίποτα. Πάει στη δουλειά, γυρνάει, τρώει, βλέπει τηλεόραση και κοιμάται. Τίποτα δεν τον ενδιαφέρει πια. Εγώ δεν τον ενδιαφέρω πια!»

«Α, τώρα θα σε μαλώσω. Όλα κι όλα! Ο Αρίστος σε έχει βοηθήσει πολύ με το παιδί κι ήμουν εκεί και τα 'βλεπα. Μην είσαι κι εσύ αχάριστη. Ξέρεις πόσο σ' αγαπάω, αλλά θα σ' τα πω. Γκρινιάζεις υπερβολικά και σ' έχω δει με τα μάτια μου και σ' έχω ακούσει με τ' αυτιά μου, Άννα. Πολλές φορές αναρωτήθηκα πώς αντέχει ο χριστιανός και δε σου λέει καμιά κουβέντα! Όταν σε πιάνει το ανάποδο, δεν τρώγεσαι! Έχω την αίσθηση πως δεν εκτιμάς τον άνθρωπο που έχεις δίπλα σου κι είναι κρίμα. Μην τρώγεσαι με τα ρούχα σου, δες πόσα καλά έχει ο Αρίστος και μη στέκεσαι μόνο στα ελαττώματά του».

«Δανάη, μη μου πλέκεις το εγκώμιο του λεβεντόπαιδου τώρα, αρκετά! Το να κάνει κάποια βασικά πράγματα εδώ μέσα το θεωρώ αυτονόητο, δε θα τον επιβραβεύσουμε κιόλας. Κι ούτε μ' ενδιαφέρει τι κάνουν οι άλλοι άντρες, δε θα κοιτάω τα χειρότερα, τα καλύτερα θα κοιτάω».

«Βρε χρυσό μου κορίτσι, παντρεύτηκες τον άντρα που ερωτεύτηκες και αγάπησες, έκανες παιδί μαζί του, γιατί δεν απολαμβάνεις την ευτυχία σου κι όλα σου φτάνει; Μίλησέ του, δες τι του συμβαίνει, μπορεί να έχει προβλήματα στη δουλειά, το σκέφτηκες αυτό; Οι άντρες επηρεάζονται πολύ από τα επαγγελματικά τους και τα κρατάνε μέσα τους. Πιάσ' τον με γλυκό τρόπο και μίλα του».

«Αυτός που ερωτεύτηκα δεν είναι αυτός που μένει σήμερα σ' αυτό το σπίτι. Ο Αρίστος δεν ήθελε ποτέ καλοπιάσματα και παρακάλια, με έβαζε κάτω και... άντε τώρα μην τα θυμηθώ! Ούτε παραπονέθηκε ποτέ για την γκρίνια μου γιατί ήξερε κατά βάθος πως είχα δίκιο, γι' αυτό δε μιλούσε. Στο κάτω κάτω αυτός έτσι με γνώρισε, εγώ έτσι ήμουν πάντα. Αυτός άλλαξε».

«Κι οι δυο αλλάξατε και είναι φυσιολογικό. Δεν πρέπει όμως ν' αφήσετε τον έρωτά σας να χαθεί. Εγώ σας έβλεπα και σας ζήλευα, βρε Άννα. Έλεγα μακάρι να βρω κι εγώ κάποιον να τον ερωτευτώ όπως εσύ τον Αρίστο και να είναι τόσο αμοιβαίο. Γιατί δε συνειδητοποιείς πόσο τυχερή είσαι; Κάνε μια προσπάθεια να τον πλησιάσεις, καλή μου, κάνε το πρώτο βήμα, μην είσαι τόσο εγωίστρια. Είναι ο άνθρωπός σου...»

Το ίδιο εκείνο βράδυ που η Δανάη επέστρεψε στη μοναξιά του μικρού της διαμερίσματος, ξανάφερε στο μυαλό της τα λόγια που είχε πει στη φίλη της. Στενοχωριόταν που εκείνη δεν καταλάβαινε και δεν εκτιμούσε το γεγονός πως είχε βρει τον άνθρωπό της. Η συντροφικότητα ήταν μια έννοια άγνωστη για την ίδια. Πολλοί άντρες την είχαν ποθήσει, ίσως και να την είχαν ερωτευτεί, αλλά συντροφικότητα δεν είχε νιώσει ποτέ με κανέναν. Κανείς ποτέ δεν την έκανε να νιώσει πως ήταν «ο άνθρωπός της».

Όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι της κοίταξε το άδειο μαξιλάρι δίπλα στο δικό της. Ευχήθηκε να είχε κι εκείνη κάποιον δίπλα της εκεί, κι ας ροχάλιζε τις νύχτες. Να υπήρχε ένα ζευγάρι πόδια να ζεσταίνει τα δικά της, που τα ένιωθε μονίμως παγωμένα κάτω από τα κρύα σεντόνια. Να είχε έναν άνθρωπο ν' ανταλλάσσει μια κουβέντα, ένα

«καληνύχτα» προτού κοιμηθεί, να είχε δυο χέρια να την αγκαλιάσουν το βράδυ σαν καταφύγιο από τα προβλήματα ολόκληρης της μέρας.

Ήθελε πολύ να είχε έναν σύντροφο, αλλά όχι οποιονδήποτε. Δε θα δεχόταν να κάνει συμβιβασμούς, όσα χρόνια κι αν περνούσαν. Περισσότερο είχε συμφιλιωθεί με την ιδέα ότι θα έμενε για πάντα μόνη της, παρά με την ιδέα να ζήσει με κάποιον που δε θ' αγαπούσε. Ποθούσε να ερωτευτεί, να νιώσει κι εκείνη όλα αυτά που διάβαζε στα βιβλία κι έβλεπε στις ερωτικές ταινίες. Δεν την ενδιέφερε αν θα ήταν όμορφος, άσχημος, πλούσιος ή φτωχός. Το μόνο που επιθυμούσε η Δανάη ήταν να βρεθεί κάποιος να κλέψει την καρδιά της για πάντα.

Κι ίσως την ώρα που έκανε αυτή την τελευταία σκέψη, να ήταν ανοιχτοί οι ουρανοί κι ο Θεός να την άκουσε. Ή ίσως να την άκουσε ο διάβολος...

Οταν η Δανάη γνωρίζει τον Αντρέα, πιστεύει πως ανακάλυψε τον παράδεισο. Ύστερα από πολλές αποτυχημένες σχέσεις, στα τριάντα τρία της χρόνια βρήκε το άλλο της μισό. Είναι ο πρώτος και μοναδικός άντρας που ερωτεύεται κι αγαπά με τόσο πάθος. Και είναι απόλυτα αμοιβαίο. Δε θα μπορούσε να είναι περισσότερο ευτυχισμένη.

Μέχρι που μια μέρα μαθαίνει την αλήθεια: είναι παντρεμένος και έχει μια κόρη. Γκρεμίζεται ο κόσμος της, παρ' όλα αυτά τον αγαπά τόσο πολύ, που τον συγχωρεί και συνεχίζει την παράνομη σχέση μαζί του, ελπίζοντας πως σύντομα εκείνος θα χωρίσει και θα μπορούν να ζήσουν ελεύθερα τον έρωτά τους.

Όμως η μοίρα τα φέρνει αλλιώς και μια αναπάντεχη ανατροπή στη ζωή της κοπέλας θα την κάνει να δει τα πράγματα εντελώς διαφορετικά. Ξαφνικά θα βρεθεί παγιδευμένη ανάμεσα στο σωστό και το λάθος, το *πρέπει* και το *θέλω*.

Άραγε θα καταφέρει ν' ανοίξει την κλεισμένη πύλη του παραδείσου της και να ζήσει με αυτό τον άντρα ευτυχισμένη; Ή μήπως τελικά θα διαπιστώσει πως ο πραγματικός παράδεισος δεν έχει ποτέ τις πύλες του κλειστές;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 14094

© Μαρία Τζιρίτα, 2014/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ' Ε Π Α Φ Η